Πολύτιμος θησαυρός ο χρόνος

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Φεβρουαρίου, 2007

Δεν έχουμε το δικαίωμα ή την πολυτέλεια να τον αδικοσπαταλούμε. Ο Θεός μας τον χαρίζει για τον καταρτισμό μας, για τον αγιασμό μας και την σωτηρία μας. Συχνά στην καθημερινή μας ζωή επαναλαμβάνουμε για πολλά θέματα, τη φράση «**δεν έχω χρόνο**». Ακόμη και για τον εκκλησιασμό μας, ή και για τη μελέτη του Θείου Λόγου. Ασχολούμενοι μόνιμα με πράγματα εξωπνευματικά, ζώντας δηλαδή μέσα στην αμαρτία, ή συμβιβασμένοι επικίνδυνα και ποικιλότροπα μαζί της, όντως δεν έχουμε ούτε χρόνο, ούτε διάθεση να εφαρμόσουμε τις επιταγές της Εκκλησίας μας. Είναι πάρα πολλοί εκείνοι που προβάλουν (στο ερώτημα περί εκκλησιασμού τους) το επιχείρημα των πολλών, και αναγκαίων ενασχολήσεων, πρακτικά της ελλείψεως τάχα, ελεύθερου χρόνου. Δικαιολογία, η αναγκαιότητα αναπαύσεώς τους κατά τις Κυριακές.

Η μέρα Κυρίου, θεωρείται μέρα για τον εαυτό μας λένε. Άρα, ξυπνούν αργότερα και ασχολούνται με τα «χόμπυ» ή τις ποικίλες μέριμνές τους. Ουσιαστικά, δεν αξιοποιούν έτσι τη μέρα τους, απλά σκοτώνουν το χρόνο τους. Αγνοούν όμως ότι: **Σκοτώνω το χρόνο μου, σημαίνει σκοτώνω τη ζωή μου**. Κυριολεκτικά εξανεμίζουν τον πολύτιμο χρόνο τους εκείνο, που θάπρεπε ν’ αφιερώσουν στο Θεό για να ζήσουν πνευματικά, άρα να εξασφαλίσουν όχι μόνο και κυρίως την αιωνιότητα, αλλά και την ευλογία του Θεού στον αγώνα - στο μόχθο, της (υλικά και πνευματικά) παραγωγικής καθημερινότητας.
Η Κυριακή αποτελεί ημέρα μαρτυρίας της πίστεώς μας. Στερούμενοι όμως του εκκλησιασμού μας, τότε αυτόματα βγάζομε το Χριστό από τη ζωή μας. Έτσι ελεύθερα - ανεμπόδιστα εισέρχεται σ’ αυτήν ο διασπαστής, ο αρχέκακος κι ανθρωποκτόνος διάβολος. Τρανή απόδειξη παρουσίας του στη ζωή μας, η αλληλοφαγωμάρα, οι συχνοί εκνευρισμοί και τσακωμοί. Παραμένουμε ανυποψίαστοι για τα όσα «**στραβά κι ανάποδα**» **συναπαντούν τη βιωτή μας**. **ΚΑΙ**: Για στιγμιαίες απολαύσεις, ή για τα υλικά αγαθά της πρόσκαιρης, επίγειας ζωής μας, αποποιούμεθα των πνευματικών άρα των αναφαίρετων ουρανίων - αιωνίων.
Ο άνθρωπος λοιπόν αναλώνεται να φροντίζει το σώμα του και την καλοπέρασή του, αλλά αδιαφορεί εγκληματικά σε βάρος της ψυχής του. Δεν είναι λίγοι, για να μην πούμε ότι οι πιο πολλοί σπαταλούμε τα χρόνια της ζωής μας, στην αμέλεια και αδικοσπατάλησή τους. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι πολλοί από τους συνανθρώπους μας , έχουν (**τα ανύπαρκτα σε πνευματικούς ανθρώπους**) ψυχολογικά προβλήματα. Βιώνουν ένα τραγικό αίσθημα μοναξιάς. Στερούμενοι ηρεμίας, της γαλήνης, μιας ολιγόλεπτης έστω, ησυχαστικής προσευχής στο σπίτι, και του εκκλησιασμού, τότε γίνεται τραγική η ζωή, λόγω ουσιαστικής απουσίας του Θεού.

Στην εποχή μας οι άνθρωποι, **δεν έχουν χρόνο να διαβάσουν, δεν έχουν χρόνο ΣΩΣΤΗΣ ανθρώπινης επικοινωνίας**, ούτε στο στενό οικογενειακό, ούτε στο ευρύτερο κοινωνικό περίγυρό τους. Πολλοί θέλουν να ζουν μέσα σε ένταση θορύβου, σε μια διαρκή - αγωνιώδη συχνά - κίνηση. Λέγουν: Αν μέσα στο σπίτι (αλλά και στην εργασία) δεν ακούνε κάποιες φωνές (ράδιο, Τηλ-ση κ. λπ δυνατά μάλιστα !) δεν αισθάνονται ότι μπορούν ν' αντέξουν τη μοναξιά τους (έστω κι εν μέσω συνανθρώπων ακόμη). Νομίζουν ότι αυτά τους ξεκουράζουν (Ψευδαίσθητα βέβαια - όπως κάθε νοήμων άνθρωπος γνωρίζει). Όμως βρίσκονται μόνιμα κουρασμένοι - βαριεστημένοι, κύρια από ότι διαλέγουν για διασκέδαση. Διαλέγουν **διασκεδάσεις** ή καλύτερα **διασκορπισμούς** του εαυτού τους, αλλά **ΔΕΝ ψυχαγωγούνται**.

Η ζωή αξίζει μόνον όταν οδηγεί στην αθανασία

Το φοβερότερο πράγμα για τον άνθρωπο, είναι να χάσει τον Θεό και το ωραιότερο γι' αυτόν, όταν βρει τον Θεό . Ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε: «Μη θεωρείτε σπατάλη χρόνου την πνευματική εργασία στον εαυτό σας».

[...]

Μπροστά μας λοιπόν, **έχουμε τον ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΧΡΟΝΟ της παρούσης ζωής**, αλλά **και την ατέλειωτη αιωνιότητα**!!!

Με την αμαρτία κερδίζουμε μία στιγμή

Πόσο χρόνο μπορούμε να χαρούμε με τις επίγειες δόξες; Ελάχιστο το κέρδος και στιγμιαίο. **Τεράστιο όμως το κόστος, η εκ της αμαρτίας, απώλεια της αιωνιότητας.** Ο ιερός ψαλμωδός σημειώνει το γνωστό: «*Άνθρωπος ωσεί χόρτος του αγρού, ούτως εξανθίσει*» (Όχι καν σαν λουλούδι όπου περιποιούμενο αντέχει για κάποιο διάστημα, αλλά όπως του αγρού, που αυθημερόν ανθίζει και μαραίνεται). Τόσο **σύντομη είναι** δηλαδή **τούτη η πρόσκαιρη ζωή μας**. **Γι' αυτό σίγουρα και τόσο πολύτιμη!**

Ο άνθρωπος πλάστηκε για τη χαρά της μακαριότητος – της αιωνίου ζωής

Ας μην ξεχνάμε ότι δεν είμαστε πλασμένοι για την επίγεια ζωή, αλλά για την αιωνιότητα. Η παρούσα ζωή δεν είναι μακαριά, αλλά **«κοιλάδα του κλαυθμώνος», είναι η ζωή των θλίψεων, «Στενή και τεθλιμμένη οδός η απάγουσα στη σωτηρία μας, ενώ η πλατεία οδηγεί στην απώλεια»**.
Ο Χριστός δεν μας υποσχέθηκε «βίον ανθόσπαρτον», αλλά ότι θα διέλθουμε εν μέσω πολλών θλίψεων, πειρασμών και δοκιμασιών. Όμως, «βολεψάκηδες και καλοπερασάκηδες» όντες, τα ερμηνεύουμε όλα, κατά πως μας συμφέρει κάθε φορά.
Η γη είναι το φυτώριο στο όποιο οφείλουμε να παράγουμε καρπούς ικανούς έτσι

ώστε, όταν κάποτε θα μεταφυτευθούμε από το φυτώριο γη, στον κήπο του παραδείσου, να απολαύσουμε ως καρποφόρα δένδρα (**κι όχι ως άκαρπα, τα οποία εις πυρ βάλλονται**), τους καρπούς των επίγειων έργων μας.
Ώστε, ΕΑΝ εμείς προσφέρουμε στο Θεό την παρούσα ζωή μας, θα κερδίσουμε την αιωνιότητα!! Αντ' αυτού τί κάνουμε; Εθελοτυφλούμε σε βάρος της σωτηρίας μας. Ξεχνούμε ό,τι ο «Χ» μας δόθηκε για να πετύχουμε μέσα σ' αυτόν την ψυχοσωτηρία μας, για **να γευτούμε, (με την αξιοποίησή του), από τώρα την αιωνιότητα** . Κι ακόμη ό,τι ο «Χ» είναι πεδίο μάχης με τις α ν τ ί θ ε ε ς δυνάμεις, που προσπαθούν να κολλήσουν το νου μας στα υλικά και εφήμερα. Κυνηγούμε λοιπόν, τις στιγμιαίες απολαύσεις, τα (κατά κοινή ομολογία), ανωφελή και ρέοντα, χάνοντας όμως τα ψυχοφελή και μένοντα.

Όλοι γνωρίζουμε ότι ο χρόνος περνά από μπροστά μας με ιλιγγιώδη ταχύτητα

Κατανοούμε ότι κάθε στιγμή που περνά, ανήκει στο ανεπίστρεπτο πλέον παρελθόν, το οποίο δεν εξουσιάζουμε, ομοίως με το αβέβαιο και άγνωστο μέλλον μας. Μας ανήκει λοιπόν μόνο το παρόν. Γι' αυτό πρέπει να εκμεταλλευτούμε σωστά και με ιδιαίτερη προσοχή την παρουσία και το πέρασμά του. Δεν μας σώζει ούτε το αδιάκοπο κυνήγι της ύλης, ούτε μας προστατεύουν οι ξέφρενοι εξοπλισμοί. Αντίθετα περιπλέκεται επικίνδυνα το ανθρώπινο δράμα, αυξάνονται καθημερινά και αλματωδώς τα προβλήματα και τα αδιέξοδα. **Η υλική δύναμη** δεν φέρνει ασφάλεια, (ούτε μας εξασφαλίζουν οι ποικιλώνυμες ασφαλίσεις) αλλά δημιουργεί, **εκτρέφει και πολλαπλασιάζει το άγχος και το φόβο** . Η εποχή μας, εξ αιτίας της αμαρτίας και του πολύμορφου κάκου, έγινε κοιλάδα του κλαυθμώνος.
Η πρόσκαιρη και ταχύτατα ρέουσα ζωή μας, θα μπορούσε να συγκριθεί με το τραίνο που τρέχει. Όπως αυτός που ταξιδεύει με τραίνο, βλέπει θαυμάσια τοπία, τα οποία δεν είναι δικά του. Τα βλέπει δε τόσο φευγαλέα, που δεν προλαβαίνει να τ' απολαύσει. Έτσι κι ο κάθε άνθρωπος. Το τραίνο της ζωής του, κυλά με νοσταλγίες του παρελθόντος και με λαχτάρες του μέλλοντος. Μέχρι να φθάσει το τραίνο της παρούσης ζωής, στο σταθμό που λέγεται θάνατος!

Αυξάνονται καθημερινά τα νέφη που απειλούν ολόκληρη την ανθρωπότητα

Η αναστάτωση ανάμεσα στους λαούς, όλο και περισσότερο μεγαλώνει. Οι άνθρωποι όλο και πιο πολύ, βυθίζονται σ' ένα βαθύ θρησκευτικό και ηθικό σκοτάδι. Ο λαβύρινθος της αμαρτίας ακατάπαυστα κατακλύζεται από ανθρώπους που δεν γνωρίζουν ούτε από που προέρχονται, ούτε που βρίσκονται, ούτε που πηγαίνουν. Όχι μόνο σύγχυση γλωσσών, αλλά και σύγχυση φρενών, χαρακτηρίζει τους ανθρώπους της εποχής μας. Ο αιώνιος Νόμος του Θεού χωρίς φόβο και δίχως ντροπή ποδοπατείται.

Η κοινωνία μας οδηγείται από το κακό στο χειρότερο. Ο νόμος της ζούγκλας, «ο θάνατός σου, η ζωή μου», δεσπόζει στις καθημερινές σχέσεις των ανθρώπων. Ληστείες, βιασμοί, δολοφονίες και τα παντός είδους ακατονόμαστα εγκλήματα, ή ακόμη και τα ποικίλα σκάνδαλα (μικρά ή μεγάλα), βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Η εκμετάλλευση του ανθρώπου από άνθρωπο, παραμένει αμετακίνητη τραγωδία. Αγωνία και άγχος, φόβος και ανασφάλεια, συνθέτουν το θλιβερό σκηνικό της εποχής μας. Ζοφερή νύχτα απλώνεται παντού, ένα φοβερό αδιέξοδο χαρακτηρίζει τη ζωή μας.

«**ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΒΙΑΣΥΝΗΣ**»

Ο κόσμος γέμισε «ΣΩΤΗΡΕΣ» κι όμως οι πολλοί λησμονούν ό,τι ΕΝΑΣ είναι ο Σωτήρας ό λ ω ν μας.
Πολλά τα ηρεμιστικά και τα υποκατάστατα κατά του στρες, του άγχους, αλλά και της επιζητούμενης «ΕΙΡΗΝΗΣ», μιας τάχα γαληνεμένης ζωής. **Κι όμως ένας είναι, ο Μόνος και Γνήσιος, ο ΖΩΟΔΟΤΗΣ και ΕΙΡΗΝΟΔΟΤΗΣ, ο Παντοδύναμος και Φιλάνθρωπος Θεός.**
Όλοι οι άνθρωποι διερωτώνται, επιτέλους πού οδηγούμαστε; Και η απάντηση δίνεται αβίαστα. Πού αλλού, στον όλεθρο και στην καταστροφή, στον αφανισμό και στην κόλαση.
Αλήθεια δεν υπάρχει καμιά ελπίδα σωτηρίας; Δεν υπάρχει κανένα μέσον τροχοπεδήσεως τούτου του αφηνιασμένου κύματος της κοινωνίας; Ασφαλώς υπάρχει. Ναι, υπάρχει ο δρόμος της επιστροφής που οδηγεί στο πατρικό μας σπίτι, από το οποίο και απομακρυνθήκαμε.
Ένας είναι ο δρόμος και μια είναι η ένδειξη της πινακίδας: **Μετάνοια και επιστροφή**! !
Μόνο η μετάνοια αποκαθιστά τις διαταραγμένες σχέσεις μας με το Θεό .
Μόνο η μετάνοια ηρεμεί την ταραγμένη μας συνείδηση. Μόνο αυτή μας εξάγει από τα αδιέξοδα. Ανάγκη μετανοίας έχουμε όλοι οι άνθρωποι. Όλοι αμαρτήσαμε ενώπιον του Θεού Πατέρα μας. Όλοι μας περιφρονήσαμε το νόμο του Θεού και απομακρυνθήκαμε από την οδό της δικαιοσύνης. Η αμαρτία μας οδήγησε στα αδιέξοδα. Σπαταλήσαμε τον πατρικό μας πλούτο (Και ως άλλοι χοιροβοσκοί των παθών, τρεφόμαστε με τα ξυλοκέρατα της αμαρτίας).
Δύσκολο σίγουρα, το ξανακτίσιμο των νεανικών ψυχών, πάνω στα ερείπια που επεσώρευσε η ελευθεριότητα, η αποχαλίνωση και η ασυδοσία της εποχής μας.

Η μετάνοια οδηγεί στη διέξοδο και στη λύση ΟΛΩΝ των προβλημάτων μας.

(Άγιον Όρος, Καρυές Τ.Θ. 50, Τ.Κ. 63086, τηλ. 2377023179)

(Πηγή: «ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ»)